

ΟΛΑ ΤΑ ΛΑΘΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

*Ένα τρελό ταξίδι στο χρόνο, έξυπνο, αστείο, μαγευτικό,
γεμάτο προκλήσεις, εκπλήξεις και αστείρευτη απόλαυση.*

ΕΛΑΝ ΜΑΣΤΑΪ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΚΕ
ΣΕ
24 ΧΩΡΕΣ

Όλα τα Λάθος
Σήμερα

Σειρά: Ξένη Λογοτεχνία
Τίτλος πρωτοτύπου: All Our Wrong Todays
Συγγραφέας: Elan Mastai
Μετάφραση: Όλγα Γκαρτζονίκα
Φιλολογική επιμέλεια:
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
Σελιδοποίηση: Έλενα Ματθαίου
Εκπόνηση Εξωφύλλου:

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2018: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& © 2015: Elan Mastai
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-11-4

ΕΛΑΝ ΜΑΣΤΑΪ

Όλα τα Λάθος
Σήμερα

Μετάφραση:
Όλγα Γκαρτζονίκα

Κεφάλαιο 1

Λοιπόν, το ζήτημα είναι ότι έρχομαι από τον κόσμο που υποτίθεται πως θα έπρεπε να έχουμε.

Αυτό προφανώς δεν σημαίνει τίποτε για εσάς, επειδή εσείς ζείτε εδώ, στον άθλιο κόσμο που έχουμε. Ωστόσο τα πράγματα δεν έπρεπε ποτέ να εξελιχθούν κατ' αυτόν τον τρόπο. Και αποκλειστικός υπαίτιος είμαι εγώ – ή, για να ακριβολογούμε, εγώ και σε έναν μικρότερο βαθμό ο πατέρας μου και, ναι, υποθέτω πως φταίει λιγάκι και η Πηνελόπη.

Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω τις εξηγήσεις. Τέλος πάντων, νομίζω πως γνωρίζετε το μέλλον, το οποίο φανταζόταν πως θα ζούσαμε η ανθρωπότητα το 1950. Ιπτάμενα αυτοκίνητα, οικιακές βοηθοί ρομπότ, τρόφιμα σε μορφή χαπιών, τηλεμεταφορά, τζετ-πακ, αιωρούμενα σκέιτ, κυλιόμενοι διάδρομοι στα πεζοδρόμια, ακτινοβόλα όπλα, διακοπές στο διάστημα και βάσεις στη σελήνη. Όλη εκείνη η απαστράπτουσα τεχνολογία που σου αλλάζει τη ζωή. Η τεχνολογία που οι παππούδες μας θεωρούσαν πως βρισκόταν πολύ κοντά. Εκείνα τα αντικείμενα που βλέπαμε στις Παγκόσμιες Εκθέσεις και σε φτηνά κόμικς επιστημονικής φαντασίας με τίτλο, *Φανταστικές Ιστορίες από το Μέλλον* και *Ο Εκπληκτικός Κόσμος του Αύριο*. Μπορείτε να φανταστείτε έναν τέτοιο κόσμο;

Ε, λοιπόν, όλα αυτά συνέβησαν.

Όλα αυτά συνέβησαν λίγο πολύ όπως τα οραματίστηκε η ανθρωπότητα. Δεν μιλάω για το μέλλον. Μιλάω για το παρόν. Στο παρόν, το έτος 2015, οι άνθρωποι ζούνε σε μια τεχνολογική ουτοπία αφθονίας, σε έναν δυναμικό κόσμο που γεννά δέος.

Μόνο που δεν ζούμε. Ασφαλώς δεν ζούμε σε έναν τέτοιο κόσμο. Ζούμε σε έναν κόσμο όπου, ναι μεν υπάρχουν τα iPhone και οι τρισδιάστατοι εκτυπωτές ή οι επιθέσεις με ντρόουνς, αλλά εκεί έξω ο κόσμος μετά βίας θυμίζει τον κόσμο των Τζέτσονς*. Μολονότι θα έπρεπε. Και τον θύμιζε. Μέχρι που έπαψε να τον θυμίζει. Αλλά θα τον θύμιζε, αν εγώ δεν έκανα αυτό που είχα κάνει. Ή όχι, περιμένετε, αυτό που θα έκανα.

Με συγχωρείτε· παρ' όλο που έλαβα την καλύτερη παιδεία που μπορεί να προσφέρει σε έναν πολίτη ο Κόσμος του Αύριο, η γραμματική αυτής της υπόθεσης είναι κάπως περίπλοκη.

Ίσως η χρήση του πρώτου προσώπου είναι λάθος τρόπος για να αφηγηθώ την ιστορία. Ίσως, αν καταφύγω στο τρίτο πρόσωπο, να αποκτήσω κάποιου είδους –πώς να το πω;– αποστασιοποίηση, επίγνωση ή τουλάχιστον ψυχραιμία. Αξίζει να το προσπαθήσω.

---

* Αμερικάνικη σειρά κινουμένων σχεδίων του '60, που παρουσίαζε τη ζωή μιας οικογένειας από το μέλλον

Κεφάλαιο Δύο

Ο Τομ Μπάρεν ξυπνάει μέσα στο ίδιο του το όνειρο. Κάθε νύχτα, όσο εκείνος κοιμάται, οι νευρικοί σαρωτές χαρτογραφούνε τα όνειρά του για να διαμορφώσουν ακριβή μοτίβα των συνειδητών και των υποσυνείδητων σκέψεών του. Κάθε πρωί οι νευρικοί σαρωτές μεταφέρουν τα δεδομένα των ονείρων του σε ένα πρόγραμμα αναπαραγωγής εικονικής προβολής σε πραγματικό χρόνο, με το οποίο ο Τομ περνάει απρόσκοπτα από την κατάσταση ύπνου σε κατάσταση αφύπνισης. Η μερδεμένη πλοκή του ονείρου γίνεται σταδιακά γραμμική και σαφής, μέχρι να επιτευχθεί μια ψυχολογικά ευχάριστη προβολή υψηλής ευκρίνειας τη στιγμή της πλήρους αφύπνισης...

Με συγχωρείτε, δεν μπορώ να γράψω έτσι. Είναι φρικτό. Μακάρι να μπορούσα, επειδή μια τεχνική αποστασιοποίησης πιθανόν θα βοηθούσε να εκφραστούν όλες οι σχετικές λεπτομέρειες με πολύ περισσότερη, ξέρετε τώρα, πιστότητα ή οτιδήποτε άλλο.

Στην πεζογραφία ενώνεις όλες αυτές τις χαρακτηριστικές λεπτομέρειες από τη μνήμη σου για να συνθέσεις το πορτρέτο του κόσμου. Αλλά στην καθημερινή σου ζωή μετά βίας παρατηρείς οτιδήποτε από όλα αυτά. Το μυαλό τα προσπερνάει

ορμητικά, ιδίως όταν βρίσκεται κανείς στο σπίτι του, ένα μέρος σχεδόν ταυτισμένο με το εσωτερικό του μυαλού ή με το σώμα του.

Όταν ξυπνάς από ένα αληθινό όνειρο σε ένα εικονικό, είναι σαν να πλέεις σε μια σχεδία που κατηφορίζει το ρέμα του υποσυνείδητου, γλιστρώντας πέρα δώθε εξαιτίας κάποιων θολών, αδιαπέραστων ρευμάτων, μέχρι που η εστίαση του πλάνου αλλάζει όπως στις παλιές ταινίες και η γλιστερή, ταραγμένη αίσθηση του αλλόκοτου αλλάζει και μετατρέπεται σε ένα διαυγές, καθησυχαστικό συναίσθημα. Η ιστορία κλείνει με τον τρόπο που θα έπρεπε και, όσο ανησυχητικό και αν ήταν το όνειρο, εσύ ξυπνάς με μια αναζωογονητική βεβαιότητα πως η τάξη έχει αποκατασταθεί. Και τότε είναι που παίρνεις χαμπάρι πως είσαι ξαπλωμένος στο κρεβάτι, έτοιμος να ξεκινήσεις την ημέρα σου, δίχως να έχει σκαλώσει ούτε ένας κολλώδης υποσυνείδητος χόνδρος στις συμπιεσμένες πτυχές του εγκεφάλου σου.

Ίσως αυτό μου λείπει περισσότερο από το μέρος που έρχομαι. Επειδή, σε ετούτο τον κόσμο, το πρωινό ξύπνημα είναι φρικτό.

Σε ετούτο τον κόσμο είναι σαν μη σκέφθηκε κανείς να χρησιμοποιήσει ακόμη και την πιο στοιχειώδη τεχνολογία, προκειμένου να κάνει τη διαδικασία λιγότερο αποβλακωτική, άβολή και απαίσια. Τα στρώματα δεν παράγουν ανεπαίσθητες δονήσεις για να διατηρούν χαλαρούς τους μυς. Δεν υπάρχουν εστιασμένες βαλβίδες ατμού, για να καθαρίζουν το σώμα κατά την ώρα του ύπνου. Τί να λέμε; Εδώ τα σκεπάσματα είναι φτιαγμένα από τα χνούδια ενός φυτού, κλωσμένα σε νήμα, ενίστε παραγεμισμένα με φτερά. Μάλιστα: φτερά. Από αληθινά

πουλιά. Το πρωινό ξύπνημα θα έπρεπε να είναι η καλύτερη στιγμή της ημέρας, ο υποσυνείδητος και ο συνειδητός νους θα έπρεπε να είναι συγχρονισμένοι σε μια μακάρια κατάσταση ευεξίας.

Ξέφυγα κιόλας από το θέμα, το ξέρω. Απλά δυσκολεύομαι, ακόμη και τώρα, να ξεχάσω τα μικρά πράγματα. Όπως το να ξυπνώ κάθε πρωί πλήρως αναζωογονημένος. Κάτι που δεν είχα συνειδητοποιήσει καν πως θα μπορούσα να θεωρήσω δεδομένο επειδή, απλώς, έτσι ήταν τα πράγματα.

Ωστόσο αυτό είναι, φυσικά, το όλο ζήτημα: το «έτσι ήταν τα πράγματα»... δεν υπήρξε ποτέ.

Κεφάλαιο Τρία

Την 11η Ιουλίου 1965 ο Λάιονελ Γκοτράιντερ εφηύρε το μέλλον.

Όπως είναι φυσικό, εσείς δεν τον έχετε ακουστά. Αλλά εκεί από όπου έρχομαι ο Λάιονελ Γκοτράιντερ είναι ο πλέον διάσημος, αγαπητός και σεβαστός άνθρωπος του πλανήτη. Κάθε πόλη έχει δεκάδες μέρη με το όνομά του, δρόμους, κτήρια, πάρκα, ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς. Κάθε παιδί ξέρει να συλλαβίζει το όνομά του, με το πιασάρικο, εύκολο στην απομνημόνευση τραγουδάκι που πάει έτσι: Γ-K-O-T-P-A-I-N-T-E-P.

Δεν έχετε ιδέα για ποιόν μιλάω. Αλλά, αν ερχόσασταν από το μέρος που προέρχομαι, θα σας ήταν οικείος όπως το αλφάβητο.

Πενήντα χρόνια πριν, ο Λάιονελ Γκοτράιντερ εφηύρε έναν επαναστατικό τρόπο για να παράγει απεριόριστη, ισχυρή, απόλυτα καθαρή ενέργεια. Η συσκευή του ονομάστηκε τελικά *Μηχανή Γκοτράιντερ*. Η 11η Ιουλίου 1965 ήταν η ημερομηνία που την έβαλε για πρώτη φορά σε λειτουργία. Και κατέστησε τα πάντα δυνατά.

Φανταστείτε πως τα τελευταία πενήντα χρόνια κύλησαν δίχως κανέναν ενεργειακό περιορισμό. Δεν υπήρχε ανάγκη να

σκάβουμε ολοένα και πιο βαθιά στο έδαφος, βρομίζοντας όλο και πιο πολύ την ατμόσφαιρα. Η πυρηνική ενέργεια κατέστη αδικαιολόγητα μελαλίδικη. Ο άνθρακας και το πετρέλαιο άσκοπα και βρόμικα. Η ηλιακή, η αιολική, ακόμη και η υδροηλεκτρική ενέργεια κατάντησαν να θεωρούνται παλιομοδίτικες εναλλακτικές λύσεις χαμηλής απόδοσης, με τις οποίες δεν ασχολείτο κανείς, εκτός και αν ήταν πραγματικά αποφασισμένοι να ζήσει μακριά από το κεντρικό ενεργειακό δίκτυο.

Πώς λειτουργούσε λοιπόν η Μηχανή Γκοτράιντερ;

Πώς λειτουργεί ο ηλεκτρισμός; Πώς λειτουργεί ένας φούρνος μικροκυμάτων; Πώς λειτουργεί το κινητό σας ή η τηλεόρασή σας ή το τηλεκοντρόλ σας; Ξέρετε; Το αντιλαμβάνεστε πραγματικά σε καθαρά τεχνικό επίπεδο; Αν εξαφανίζονταν αυτού του είδους οι τεχνολογίες, θα μπορούσατε να τις επινοήσετε, να τις σχεδιάσετε και να τις ξαναφτιάξετε από την αρχή; Και, αν όχι, γιατί; Δεν χρησιμοποιείτε αυτά τα αντικείμενα καθημερινά;

Αλλά, όπως είναι φυσικό, δεν ξέρετε. Επειδή, εκτός και αν η εργασία σας είναι σχετική με αυτόν τον τομέα, δεν χρειάζεται να ξέρετε. Τα πράγματα αυτά απλώς λειτουργούν αβίαστα αυτός είναι ο στόχος τους.

Στο μέρος από όπου έρχομαι, αυτό πιστεύουν οι πάντες για τη Μηχανή Γκοτράιντερ. Ήταν τόσο σημαντική, ώστε να γίνει το όνομα «Γκοτράιντερ» το ίδιο διάσημο με εκείνο του Αϊνστάιν, του Νεύτωνα ή του Δαρβίνου. Ωστόσο δεν θα μπορούσα να σας εξηγήσω πώς λειτουργεί από τεχνικής άποψης.

Βασικά, ξέρετε πώς παράγει ενέργεια ένα φράγμα; Οι τουρμπίνες γυρίζουν με τη φυσική προωστική δύναμη της ροής του νερού μέσω της βαρύτητας για να παράγουν ηλεκτρισμό.

Για να είμαι σαφής, λίγο πολύ είναι το μόνο που καταλαβαίνω από την υδροηλεκτρική ενέργεια. Η βαρύτητα έλκει το νερό προς τα κάτω, επομένως, αν τοποθετήσεις μια τουρμπίνα στην πορεία του, το νερό θα την περιστρέψει και, με κάποιον τρόπο, παράγεται ενέργεια.

Η Μηχανή Γκοτράιντερ έκανε το ίδιο με τον πλανήτη. Όπως γνωρίζετε, η Γη περιστρέφεται γύρω από τον άξονά της, ενώ παράλληλα γυρίζει γύρω από τον Ήλιο, ενώ ο Ήλιος κινείται αέναα στο ηλιακό μας σύστημα. Η Μηχανή Γκοτράιντερ τιάσσει, όπως η τουρμπίνα το νερό, τη διαρκή περιστροφή του πλανήτη προκειμένου να παράγει απεριόριστη ενέργεια. Έχει να κάνει με τον μαγνητισμό, τη βαρύτητα και... ειλικρινά, δεν έχω ιδέα. Όσο δεν αντιλαμβάνομαι πραγματικά πώς λειτουργεί αυτό το θέμα, άλλο τόσο δεν καταλαβαίνω πώς λειτουργούν οι αλκαλικές μπαταρίες ή ένας κινητήρας καύσης ή ένας λαμπτήρας πυράκτωσης. Απλά λειτουργούν.

Το ίδιο λειτουργεί και η Μηχανή Γκοτράιντερ. Ή λειτουργούσε. Πριν από εμένα.

Κεφάλαιο Τέσσερα

Δεν ξέρω πόσα από όλα αυτά θέλετε να ακούσετε. Σας είπα πώς είναι το πρωινό ζύπνημα. Το ντύσιμο γίνεται με τη βοήθεια ενός αυτοματοποιημένου συστήματος, που κόβει και ράβει ένα καινούργιο ρούχο κάθε πρωί, προσαρμοσμένο στο προσωπικό σας στυλ και σωματότυπο. Το ύφασμα είναι κατασκευασμένο από σκληροποιημένες με λέιζερ ίνες, φτιαγμένες από ένα φωτοευαίσθητο υγρό πολυμερές, το οποίο ανακυκλώνεται κάθε βράδυ για να επαναχρησιμοποιηθεί το πρωί. Το πρωινό γεύμα παρέχεται από ένα παρόμοιο σύστημα, το οποίο παράγει ό,τι φαγητό επιθυμείτε από μια θρεπτική γέλη, αναμειγμένη με τα ανάλογα τυποποιημένα χρώματα, αρώματα και υφές. Και, αν σας ακούγεται αηδιαστικό, στην ουσία δεν διαφέρει καθόλου από αυτό που θεωρείτε πραγματικό φαγητό, πέρα από το γεγονός ότι είναι απόλυτα προσαρμοσμένο στους αισθητήριους υποδοχείς της γλώσσας σας, επομένως έχει κάθε φορά την ιδανική γεύση και υφή. Ξέρετε καλά εκείνη την αίσθηση απογοήτευσης, όταν κόβετε ένα αβοκάντο που είχατε φυλαγμένο μόνο και μόνο για να ανακαλύψετε πως, είτε είναι σκληρό και άγουρο ή καφετί κάτω από τη φλούδα του, σωστά; Ε λοιπόν, εγώ δεν ήξερα ότι μπορούσε να συμβεί

κάτι τέτοιο μέχρι που ήρθα εδώ. Κάθε αβοκάντο που είχα φάει στη ζωή μου ήταν τέλειο.

Και ούτω καθ' εξής. Ξυπνάω, ντύνομαι, τρώω πρωινό. Ετούτο το σκηνικό είναι σε μεγάλο βαθμό όμορφο, δεν συμφωνείτε; Παρέχει... πώς να το πω, ένα γενικό πλαίσιο.

Μήπως είναι βαρετό και τρυφηλό; Δεν μπορώ να ξέρω, επειδή όλα αυτά μου λείπουν πολύ. Είναι παράξενο να νιώθεις νοσταλγία για κάτι που υπήρχε και δεν υπήρχε παράλληλα.

Αυτό που δεν νοσταλγώ καθόλου, είναι το γεγονός ότι –κάθε φορά που ξυπνούσα σε εκείνη την απαστράπτουσα τεχνολογική ουτοπία– ήμουν μόνος.

ΣΕΙΡΑ: ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γνωρίζετε πώς φαντάζονταν το μέλλον όσοι ζούσαν το 1950; Ε, λοιπόν, το μέλλον αυτό συνέβη! Στα 2016 του Τομ Μπάρεν, η ανθρωπότητα ευημερεί σε έναν τεχνολογικό ουτοπικό παράδεισο, με ιπτάμενα αυτοκίνητα, κυλιόμενους διαδρόμους στα πεζοδρόμια και σεληνιακές βάσεις, έναν παράδεισο όπου τα αβοκάντο δεν σαπίζουν ποτέ και το πανκ ροκ ουδέποτε υπήρξε, επειδή ήταν περιττό.

Μόνο που σε αυτόν τον λαμπερό, ιδανικό κόσμο ο Τομ νιώθει σαν ψάρι έξω από το νερό· και αυτό πριν έρθουν τα πάνω-κάτω στη ζωή του.

Απόλυτα σοκαρισμένος από ένα μοιραίο σφάλμα, παίρνει μια απερίσκεπτη απόφαση, που αλλάζει δραματικά όχι μόνο τη ζωή του, αλλά και ολόκληρη τη συμπαντική δομή. Ύστερα από μια κακοτυχία κατά το χρονικό ταξίδι του, ο Τομ καταλήγει στο δικό μας 2016, αυτό που θεωρούμε εμείς ως τον αληθινό κόσμο. Για τον Τομ, η συνήθης πραγματικότητά μας μοιάζει με δυστοπική, άγονη γη.

Όταν όμως ανακαλύπτει απροσδόκητα όμορφες εκδοχές της οικογένειάς του, της καριέρας του και –ίσως– της αδερφής ψυχής του, ο Τομ πρέπει να πάρει μια απόφαση. Να διορθώσει τη ροή της ιστορίας, επαναφέροντας στην πραγματικότητα το ουτοπικό σύμπαν του ή να προσπαθήσει να χτίσει μια καινούργια ζωή στη χαστική, απρόβλεπτη πραγματικότητά μας;

ΩΚ 223

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN 978-618-5284-11-4

9 786185 284114

